

KNIHA 3

KRÁL CHAMTIVOSTI

ANA HUANG

 BARONET

Král chamtivosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Ana Huang

Král chamtivosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRÁL
CHAMTIVOSTI

KRÁL
CHAMTIVOSTI

ANA HUANG

*Znej svou hodnotu
a nikdy se nespokoj s ničím menším, než si zasloužíš.*

Playlist

Million Dollar Man – Lana Del Rey

Cold – Maroon 5 feat. Future

Same Old Love – Selena Gomez

Love Me Harder – Ariana Grande & The Weekend

Unappreciated – Cherish

Just Give Me a Reason – Pink feat. Nate Ruess

Dancing with a Stranger – Sam Smith & Normani

Without You – Mariah Carey

Love Don't Cost a Thing – Jennifer Lopez

We Belong Together – Mariah Carey

Revival – Selena Gomez

Two Minds – Nero

Lose You to Love Me – Selena Gomez

Amor I Love You – Marisa Monte

KAPITOLA 1

Alessandra

Kdysi jsem svého muže milovala. Jeho krásu, ctížádost, inteligenci. Luční kvítí, které pro mě trhával, když se vracel z noční směny, a něžné polibky, kterými mě zahrnoval, když jsem po zazvonění budíku zatvrzele odmítala vstát.

Jenže „kdysi“ je už hodně dávno, a když ho teď, poprvé po několika týdnech, vidím vejít do dveří, cítím jen hlubokou, otupělou bolest tam, kde bývala láska.

„Jsi doma brzy,“ řekla jsem, i přestože byla skoro půlnoc. „Jak bylo v práci?“

„Dobře.“ Dominic si svlékl kabát a odhalil dokonale padnoucí šedý oblek a zářivě bílou košili. Obojí ušité na míru, obojí za čtyřmístnou částku. Pro Dominica Davenporta, takzvaného krále Wall Streetu, jen to nejlepší. „V práci bylo jako v práci.“

Letmo mě políbil na rty. Moje smysly zahalila známá vůně citrusů a santalového dřeva a mně se sevřelo srdce. Tuhle kolínskou používal už deset let, kdy jsem mu ji dala jako dárek při naší první cestě do Brazílie. To, že je té vůni tak věrný, mi kdysi připadalo roman-

tické, ale nově probuzený cynik ve mně mi našeptával, že ji používá jen proto, aby si nemusel hledat novou vůni.

Dominic se nestaral o nic, co mu nevydělávalo peníze.

Přelétl pohledem skleničky od vína s fleky od rtěnky a zbytky čínského jídla na konferenčním stolku. Naše hospodyně měla dovolenou, a když Dominic dorazil, byla jsem zrovna uprostřed úklidu.

„Měla jsi společnost?“ zeptal se a neznělo to, že by ho to nějak zajímalo.

„Jen holky.“ S kamarádkami jsme slavily významný finanční úspěch mé malé firmy zaměřené na lisované květiny, která brzy oslaví druhé výročí. Ale manželovi jsem se o tom nezmínila. „Chtěly jsme si zajít někam na večeři, ale nakonec jsme zůstaly doma.“

„To zní hezky.“ Dominic už se věnoval mobilu. Měl přísné pravidlo, že doma nečte e-maily, takže zřejmě sledoval vývoj na asijských burzách.

Stáhlo se mi hrdlo.

Pořád byl stejně neuvěřitelně hezký, jako když jsem ho na vysoké poprvé uviděla v knihovně. Tmavě blond vlasy, tmavě modré oči, ostře řezaná tvář s věčně zamyšleným výrazem. Nebyl zrovna usměvavý typ, ale to se mi na něm líbilo. Nebyl falešný. Když se usmál, myslel to vážně.

Kdy jsme se naposledy na sebe usmáli tak jako za starých časů?

Kdy se mě naposledy dotkl? Ne kvůli tomu, že by chtěl sex, jen tak, z lásky.

Hrdlo se mi stáhlo ještě víc a špatně se mi dýchalo. Polkla jsem a přinutila se usmát. „Když už je řeč o večeři, nezapomeň na náš výlet o víkendu. Na pátek máme rezervaci ve Washingtonu.“

„Nezapomenu.“ Vyťukal něco na displeji.

„Dome.“ Zesílila jsem hlas. „Je to důležité.“

Za ty roky jsem překousla desítky zmeškaných schůzek, zrušených výletů a nedodržených slibů. Ale desáté výročí naší svatby bylo výjimečné. To nešlo zmeškat.

Dominic konečně zvedl oči. „Nezapomenu. Slibuju.“ V pohledu se mu něco zablýsklo. „Už je to deset let. Těžko se tomu věří.“

„Ano.“ Úsměv mi skoro roztrhl tváře. „To ano.“ Zaváhala jsem a pak dodala: „Máš hlad? Můžu ti něco ohřát a ty mi povíš, jak ses měl.“

Když byl ponořený do práce, měl takový zlozvyk, zapomínal jíst. Jak ho znám, od oběda se kromě kafe ničeho nedotkl. Ze začátku jsem za ním chodila do kanceláře a dbala na to, aby pořádně jedl, ale když se jeho firma Davenport Capital rozjela a on měl pořád plno práce, přestala jsem s tím.

„Ne, musím ještě vyřídit pár věcí pro jednoho klienta. Později si něco dám.“ Zase byl zabraný do mobilu a mračil se.

„Ale...“ *Myslela jsem, že už jsi dneska s prací hotový. Proto jsi přišel domů, ne?*

Svou otázku jsem spolkla. Nemělo smysl ptát se na něco, na co už znám odpověď.

Dominic nebyl s prací nikdy hotový. Byla to ta nejnáročnější milenka na světě.

„Nečekej na mě. Budu ještě chvíli v pracovně.“ Když kolem mě procházel, lehce se mi otřel rty o tvář. „Dobrou noc.“

Než jsem stačila odpovědět, už byl pryč. „Dobrou.“

Ta slova se rozléhala v našem prázdném luxusním obýváku. Byla to první noc za celé týdny, kdy jsem byla ještě vzhůru, když přišel Dominic domů, a náš rozhovor skončil dřív, než vůbec začal.

Potlačila jsem slzy, které se mi draly do očí. Co na tom, že mi manžel přijde jako někdo cizí? Já sama si někdy připadám jako cizí, když se dívám do zrcadla.

Vždyť jsem vdaná za jednoho z nejbohatších mužů na Wall Street, bydlím v překrásném domě, za který by většina lidí vraždila, a mám sice malou, ale úspěšnou firmu, ve které dělám to, co mě baví. Nemám žádný důvod k pláči.

Dej se dohromady.

Zhluboka jsem se nadechla, narovnala ramena a sebrala z konferenčního stolku prázdné krabičky od jídla. Než jsem skončila s úklidem, tlak za očima zmizel, jako by tam nikdy nebyl.

KAPITOLA 2

Dominie

Existuje staré přísloví, že neštěstí nechodí nikdy samo. Kdybych nebyl vůči pověrám tak skeptický, po tomhle dni bych jim snad i uvěřil.

Nejdřív se nám ráno kvůli nějaké technické závadě resetoval e-mail a kalendář a trvalo celé hodiny, než se všechno vrátilo do normálu.

Pak dal jeden z mých nejlepších obchodníků výpověď, protože prý „vyhořel“ a „našel své pravé poslání“ jako, světe div se, učitel jógy.

A teď, hodinu před zavřením americké burzy, prosákla zpráva, že společnost, ve které máme velký podíl, vyšetřuje Komise pro cenné papíry. Akcie šly dolů, což znamenalo, že hodnota našeho podílu každou minutou klesala, a můj plán odejít dřív se rozpadl rychleji než papírový kapesník v pračce. Jako generální ředitel velké finanční společnosti jsem si nemohl dovolit přenechat řešení téhle krize někomu jinému.

„Mluvte.“ Svižnými kroky jsem se za třicet vteřin dostal ze své kanceláře na nouzovou poradu o tři dveře dál. Měl jsem tak napnuté svaly, až byl zázrak, že

jsem nedostal křeč. Během chvilky jsem přišel o miliony a neměl jsem čas chodit kolem horké kaše.

„Komise po tom prý tvrdě jde.“ Caroline, šéfka mého týmu, se mnou bez problémů držela krok. „Nový předseda chce udělat dojem. A není lepší způsob než se pustit do křížku s jednou z největších bank v zemi.“

Do prdele. Nováčci se vždycky prvním rokem protloukají jako sloni v porcelánu. S bývalým předsedou jsem měl dobré vztahy, ale toho nového jsem nemohl vystát, a to tam byl teprve tři měsíce.

Otevřel jsem dveře do zasedací místnosti a podíval se na hodinky. Čtvrt na čtyři. V šest mám letět s Alexandrou do Washingtonu. Pokud jednání zkrátím a pojedu rovnou na letiště, místo abych se nejdřív zastavil doma, jak jsem původně plánoval, ještě to stihnu.

Hergot. Proč musí předseda všechno převrátit naruby zrovna na výročí naší svatby?

Zaujal jsem místo v čele stolu a vytáhl zapalovač. Byl to instinkt, ani jsem o tom nepřemýšlel. „Řekněte mi čísla.“

Zatímco jsem opakovaně škrtal zapalovačem a můj tým zvažoval klady a zápory toho, jestli se zbavit podílu v bance, nebo počkat, až se bouře přežene, myšlenky na Washington i blížící se let se mi vypařily z hlavy.

V krizových situacích není prostor na osobní záležitosti. Pevná, konejšivá váha stříbra mi pomáhala soustředit se na úkol, který ležel přede mnou, a nevnímat zákeřné hlasy, které se mi honily hlavou.

Byly tam neustále a naplňovaly mě pochybami. Třeba že stačí jediné špatné rozhodnutí a o všechno přijdu. Nebo že jsem a vždycky budu terčem posměchu, dítě z pěstounské rodiny, které opustila vlastní matka a které v šesté třídě dvakrát propadlo.

„Problémový student,“ bědovali moji učitelé.

„Blbeček,“ posmívali se mi spolužáci.

„Lempl,“ vzdychal výchovný poradce.

V dobách krize byly hlasy nejhlasitější. Řídil jsem mnohamiliardové impérium, ale každý den jsem chodil po chodbách a obával se krachu.

Zapálit. Zhasnout. Zapálit. Zhasnout. Zrychlující se pohyb prstů odpovídal zrychlujícímu se tepu.

„Pane.“ Hučením v mých uších pronikl Carolinin hlas. „Jaký je váš verdikt?“

Zamrkal jsem, abych zapudil nevítané vzpomínky číhající v koutech mé mysli. Znovu jsem zaostřil na místnost a spatřil napjaté tváře svého týmu plné očekávání.

Během poslední minuty někdo otevřel prezentaci, ačkoli jsem několikrát opakoval, že prezentace nesnáším. Pravá strana byla plná uklidňujících kombinací grafů a čísel, ale vlevo bylo uvedeno několik obsáhlých bodů.

Věty mi splývaly před očima. Vypadaly divně; byl jsem si jistý, že si můj mozek nějaká slova přidal a jiná vynechal. Pálilo mě v zátylku a srdce mi tlouklo tak prudce, až jsem měl pocit, že mi chce vyskočit z hrudi a jedním úderem srazit slova z plátna.

„Co jsem říkal o prezentacích?“ Přes hučení v hlavě jsem se sotva slyšel. Každou vteřinou bylo hlasitější a jen to, jak křečovitě jsem svíral zapalovač, mě drželo pohromadě. „Žádné. Rozepsané. Body.“

Odsekal jsem ta slova a v místnosti se rozhostilo hrobové ticho.

„O-omlouvám se, pane.“ Analytik, který prezentaci předváděl, zbledl jako stěna. „Můj asistent –“

„Váš asistent mě nezajímá.“ Choval jsem se jako debil, ale neměl jsem čas si to vyčítat. Ne, když se mi dělalo zle od žaludku a za spánkem se mi pomalu rozlévala migréna.

Zapálit. Zhasnout. Zapálit. Zhasnout.

Otočil jsem hlavu a soustředil se na grafy. Přesunutí pozornosti a škrtání zapalovače mě zklidnilo natolik, že jsem zase dokázal myslet jasně.

Komise. Padající akcie. Co uděláme s naší situací.

Nedokázal jsem úplně setřást pocit, že jednoho dne udělám nějakou obrovskou chybu, která mě připraví o všechno, co mám, ale dnes to nebude.

Věděl jsem, co dělat, a zatímco jsem promýšlel strategii, jak si udržet naši pozici, vytěsnil jsem z hlavy všechny ostatní hlasy – včetně toho, který mě nabádal, že zapomínám na něco sakra důležitého.

KAPITOLA 3

Alessandra

Nedorazil. Seděla jsem v obývacíku, kůži jako led, a sledovala jsem, jak ubíhají minuty. Bylo po osmé. Do Washingtonu jsme měli odletět už před dvěma hodinami, ale co Dominic ráno odešel do práce, nebylo po něm ani vidu, ani slechu. Moje hovory padaly do hlasovky a já mu odmítala volat do kanceláře jako nějaká náhodná známá, která žadoní o minutu času velkého Dominica Davenporta.

Jsem jeho manželka, krucinál. Neměla bych ho uhánět ani hádat, kde je. Na druhou stranu, člověk nemusel být zrovna génius, aby mu došlo, co právě dělá.

Pracuje. Vždycky pracuje. I na naše desáté výročí. I přesto, že jsem mu zdůrazňovala, jak je tahle cesta důležitá.

Konečně jsem měla dobrý důvod k pláči, ale slzy ne a ne přijít. Cítila jsem se jen... otupělá. Jedna moje část čekala, že na to zapomene nebo to odloží. Není právě tohle na tom to nejsmutnější?

„Paní Davenportová!“ Do obývacího pokoje vešla naše hospodyně Camila s náručí plnou čerstvě vypraného prádla. Včera večer se vrátila z dovolené a celý den uklízela byt. „Myslela jsem, že už jste odešla.“

„Ne.“ Můj hlas zněl cize a prázdně. „Myslím, že nakonec tenhle víkend nikam nepojedu.“

„Proč...“ Odmlčela se a její bystré oči si všimly zavazadel u pohovky i toho, jak křečovitě si svírám kolena. Její kulatá, baculatá tvář zjihla směsicí pochopení a soucitu. „Aha. V tom případě vám udělám večeři. Moquecu. To máte přece ráda, že?“

Jak ironické. Rybí guláš mi vždycky vařila hospodyně rodičů, když mi nějaký kluk zlomil srdce. Neměla jsem hlad, ale ani sílu odporovat.

„Díky, Camilo.“

Zatímco Camila odběhla do kuchyně, já se snažila utřídit si zmatek v hlavě.

Mám zrušit všechny rezervace, nebo počkat? Má jen zpoždění, nebo vůbec nepojede? A chci ještě vůbec někam jezdit, i když on bude chtít?

Měli jsme s Dominicem strávit víkend ve Washingtonu, kde jsme se poznali a vzali. Všechno jsem naplánovala – večeři v restauraci, kde jsme měli první rande, apartmá v útulném hotelu, žádné telefony ani práce. Měl to být jen *naš* výlet. Naš vztah byl každým dnem napjatější a já doufala, že nás to zase sblíží. Že se do sebe zamilujeme jako kdysi.

Jenomže mi došlo, že to nejde, protože už jsme nebyli ti samí lidé. Dominic už nebyl ten kluk, co se na moje narozeniny stokrát pořezal o papír, když skládal origami verze mých oblíbených květín, a já už nebyla ta holka, co proplouvala životem s hlavou plnou snů a nadějí.

„Ještě nemám na to, abych ti koupil všechny kytky, které si zasloužíš,“ řekl tak vážně a formálně, až jsem

se musela smát kontrastu mezi jeho tónem a vázou plnou pestrobarevných papírových květin v jeho ruce. „Tak jsem je místo toho vyrobil.“

Zadržela jsem dech. „Dome...“

Byly tam snad stovky kytiček. Nechtěla jsem vůbec přemýšlet, jak dlouho trvalo, než je vyrobil.

„Všechno nejlepší k narozeninám, amor.“ Jeho rty se zastavily na mých v dlouhém, sladkém polibku. „Jednou ti koupím tisíc pravých růží. Slibuju.“

Tenhle slib dodržel, ale od té doby tisíce jiných porušil.

Konečně mi po tváři stekla slaná slza a probrala mě z letargie.

Vstala jsem a s každým krokem jsem dýchala mělčeji, zatímco jsem rychle zamířila do nejbližší koupelny. Camila i ostatní zaměstnanci měli moc práce na to, aby si všimli mého tichého emocionálního kolapsu, ale nesnesla jsem pomyšlení, že budu brečet sama v obývacím pokoji, obklopená zavazadly, která nikam nepojedou, a nadějí, která byla už tolikrát rozbitá, že ji nejde spravit.

Jsem tak, tak pitomá.

Proč jsem si myslela, že dneska to bude jiné? Naše výročí pro Dominica znamená asi stejně jako běžná páteční večeře.

Když jsem zamkla dveře od koupelny, tlumená bolest se změnila v palčivou. Zrcadlo mi vracelo můj odraz. Hnědé vlasy, modré oči, opálená plet'. Vypadala jsem jako obvykle, ale sotva jsem se poznávala. Jako bych viděla cizího člověka s mou tváří.

Kam se poděla ta dívka, která se vzepřela matčiným snům o kariéře modelky a trvala na tom, že bude studovat vysokou školu? Která žila s nefalšovanou radostí a nespoutaným optimismem a která kdysi dala

kopačky klukovi, protože zapomněl na její narozeniny? Ta dívka by nikdy jen tak neseděla a nečekala na muže. Měla cíle a sny, jenže ty se někde cestou ztratily, pohltila je tíha ambicí jejího manžela.

Pokud jsem mu vyhověla, pokud jsem pořádala správné večere se správnými lidmi, pokud jsem navázala správné kontakty, byla jsem pro něj užitečná. Celá ta léta, kdy jsem mu pomáhala plnit jeho sny, jsem nežila – sloužila jsem jen určitému účelu.

Alessandra Ferreira byla pryč, nahradila ji Alessandra Davenportová. Manželka, hostitelka, dáma z vyšší společnosti. Někdo, koho definuje pouze to, že je manželkou slavného Dominica Davenporta. Všechno, co jsem za posledních deset let udělala, jsem udělala pro něj, a on se ani neobtěžuje mi zavolat a říct mi, že se na naše podělané desáté výročí opozdí.

Přehrada se protrhla.

Z jedné slzy se staly dvě, pak tři a nakonec celá záplava, zatímco jsem se sesula na zem a plakala. Každé zlomené srdce, každé zklamání, každá špetka smutku a zášti, jež jsem v sobě dusila, se vyhrnuly do řeky žalu protkané hněvem. Za ty roky jsem v sobě nahromadila tolik emocí, až jsem se bála, že se v nich utopím.

Chladná, tvrdá dlažba mě tlačila do stehů. Poprvé v životě jsem si dovolila *cítit* a s tím přišlo ohromující prozření.

Už to dál nevydržím.

Nemůžu strávit zbytek života předstíráním, že jsem šťastná. Musím převzít kontrolu nad svým životem, i za cenu toho, že ten současný zničím.

Byla jsem prázdná a zlomená, milion střepů, které bodaly tak, že jsem je nedokázala sebrat.

Moje vzlyky nakonec zeslábly a pak úplně utichly, a než jsem stačila začít pochybovat, zvedla jsem se

ze země a vyšla do chodby. V bytě s klimatizací byla celoročně ideální teplota 23 stupňů, ale když jsem si z ložnice brala to, co jsem potřebovala, třásla jsem se zimou. Zbytek nejnutnějších věcí už jsem měla sbalený v obýváku.

Nedovolila jsem si přemýšlet. Pokud bych to udělala, zbaběle bych ustoupila, a to jsem si v té chvíli nemohla dovolit.

Když jsem zvedla kufr, upoutal mou pozornost důvěrně známý lesk. Zírala jsem na svůj snubní prsten, který se třpytil, jako by mě prosil, ať si to rozmyslím, a v hrudi se mi rozlila čerstvá bolest.

Na vteřinu jsem zaváhala, ale pak jsem zatnula zuby, stáhla prsten z ruky a položila ho vedle svatební fotografie Dominica a mě na krbovou římsu.

A pak jsem konečně udělala to, co jsem měla udělat už dávno.

Odešla jsem.

KAPITOLA 4

Dominie

Áli!“ Můj hlas se rozléhal po celém bytě. „Jsem doma.“
Ticho.

Zamračil jsem se. Alessandra se obvykle až do večera zdržovala v obývacíku a na to, aby už šla spát, bylo ještě moc brzy. Poté, co mi volalo několik investorů panikařících kvůli klesajícím akciím, se nouzová pracovní schůzka protáhla do druhé nouzové schůzky. Přesto bylo teprve půl deváté. Měla by tu být, pokud si zase nevyrazila s kamarádkami.

Hodil jsem kabát na bronzový strom u dveří a povolil si kravatu. Snažil jsem se ignorovat vtíravý pocit, že se něco děje. Bylo těžké myslet jasně, když mi po pracovním vypětí klesla hladina adrenalinu v krvi.

Když se šla Alessandra s Vivian poprvé bavit a neřekla mi to, málem jsem dostal infarkt. Přišel jsem domů dřív, ona tam nebyla a já si představoval to nejhorší. Obvolal jsem všechny kontakty v telefonu, než mi konečně zavolala a ujistila mě, že je v pořádku.

Sáhl jsem po mobilu, ale vzpomněl si, že se mi odpoledne vybil. V tom blázinci jsem neměl čas ho nabít.

Sakra.

„Áli!“ zavolał jsem znovu. „Kde jsi, *amor?*“

Nikdo se pořád neozýval.

Prošel jsem obývánkem a vyšel po schodech do patra. Za čtyřicet milionů dolarů se na Manhattanu dalo pořídit pár vymožeností, včetně soukromého výtahu, jedenácti set čtverečních metrů rozprostřených ve dvou patrech a úchvatného výhledu na řeku Hudson na jihu, most George Washingtona na severu a New Jersey na západě.

Nic z toho jsem ale skoro nevnímal. Nebudeme tu žít navždycky. Už jsem měl vyhlédnutý větší a ještě dražší střešní byt, který zrovna staví společnost Archer Group. Na tom, že doma trávím jen zlomek času, nesejde. Nemovitost představuje symbol, a pokud není nejlepší, nechci ji.

Otevřel jsem dveře do naší ložnice. Čekal jsem, že uvidím Alessandru schoulenou na posteli nebo jak si čte v křesle, ale nikdo tam nebyl, stejně jako v obýváku.

Oči mi padly na kufr u skříně. Byl to ten, který jsem si obvykle brával na krátké výlety. Proč –

Krev mi ztuhla v žilách.

Washington. Výročí. Šest hodin večer. Není divu, že jsem měl celý večer pocit, že je něco hodně špatně. Zapomněl jsem na výročí naší svatby.

„*Do prdele.*“ Vytáhl jsem mobil, ale vzpomněl si, že je vybitý.

Z pusy se mi linul proud dalších nadávek, zatímco jsem otevíral šuplíky a hledal nabíječku, a v hlavě jsem si přehrával náš rozhovor ze středečního večera.

Dome. Je to důležité.

Nezapomenu. Slibuju.

Žaludek mi sevřela hutná, slizká hrůza. Už jsem nějaké schůzky zmeškal. Nebyl jsem na to pyšný, ale řešit nečekané krizové situace patří k mé práci a zdálo se, že si z toho Alessandra nikdy nic nedělá. Jenže jsem měl nepříjemný pocit, že tentokrát je to jiné, a nejen proto, že máme výročí.

Konečně jsem našel nabíječku a připojil k ní telefon. Trvalo celou věčnost, než se nabil natolik, že se rozsvítil.

Šest zmeškaných hovorů od Alessandry, všechny mezi pátou a osmou večer. Od té doby nic.

Zkusil jsem jí zavolat, ale hovor spadl rovnou do hlasové schránky. Zase jsem spolkl nadávku a vybral druhou nejlepší možnost: její kamarádky. Neměl jsem na ně čísla, naštěstí jsem ale znal někoho, kdo ano.

„Tady Dominic,“ řekl jsem stroze, když Dante přijal hovor. „Je tam Vivian? Potřebuju s ní mluvit.“

„Ale dobrý večer,“ odpověděl pomalu. Dante Russo byl můj přítel, dlouholetý klient a generální ředitel největšího konglomerátu s luxusním zbožím na světě. A, co bylo nejdůležitější, byl ženatý s Vivian, se kterou se Alessandra za poslední rok hodně sblížila. Pokud někdo ví, kde moje žena je, pak ona. „Prozrad’ mi, proč přesně potřebuješ mluvit s Vivian tak pozdě v pátek večer?“

V jeho hlase zněl náznak podezření. Svou ženu urputně chránil, což bylo dost ironické, vzhledem k tomu, že když se zasnoubili, vůbec si ji nechtěl vzít.

„Jde o Alessandru.“ Víc jsem neřekl. Do mého manželství mu nic nebylo.

Po mé odpovědi následovala krátká pauza. „Vydrž.“

„Haló?“ O dvě vteřiny později se v telefonu ozval Vivianin elegantní, zpěvavý hlas.

„Je Alessandra u vás?“ Přeskočil jsem zdvořilosti a šel rovnou k věci. Bylo mi jedno, jestli si bude myslet, že jsem hulvát. Chtěl jsem jenom najít svou ženu.

Bylo pozdě, byla rozrušená a New York byl plný odporných lidí. Mohla se ztratit nebo být zraněná.

Měl jsem žaludek jako na vodě.

„Ne,“ řekla Vivian po příliš dlouhé odmlce. „Proč?“

„Není doma a není jí podobné, aby byla takhle pozdě někde venku.“ Vynechal jsem část o tom, že máme výročí svatby. Naše manželství byla věc jen nás dvou.

„Možná je s Isabellou nebo Sloane.“

Isabella a Sloane. Alessandřiny další kamarádky. Neznal jsem je tak dobře jako Vivian, ale to nevadí. Oslovil bych i tu zatracenou paní, co chová milion koček a vždycky usíná v hale našeho domu, kdyby měla sebemenší poněti, kde Alessandra je.

Bohužel ani Isabella a Sloane netušily, kde se nachází, a když jsem s nimi domluvil a znovu zkoušel volat Alessandře, moje hovory spadly opět do hlasové schránky.

Krucifix, Áli. Kde jsi?

Sešel jsem zpátky dolů a málem vrazil do Camily.

„Pane Davenport!“ Vytřeštila oči. Zapomněl jsem, že se vrátila z dovolené. „Vítejte –“

„Kde je?“

„Kdo?“

„Alessandra.“ Její jméno mi vyklouzlo ze zaťatých zubů. Zněl jsem jako nějaká podělaná rozbitá deska, ale když odešla, Camila tu musela být.

„Aha. Paní Davenportová byla kvůli tomu zmeškanému letu dost rozrušená.“ Z toho, jak našpulila rty, jsem jasně pochopil, co si o mém zpoždění hospodyně myslí. „Uvařila jsem jí její oblíbenou polévku, abych jí zvedla náladu, ale když jsem se vrátila z kuchyně, už byla pryč.“

„Neslyšela jste ji odcházet?“ Můj hlas byl bezbarvý. Chladný.

„Ne.“ Camila těkala očima ze strany na stranu.

Měl jsem tu ženu celkem rád. Byla schopná, diskrétní a patřila k oblíbeným zaměstnancům Alessandry, ale pokud přede mnou něco tajila a Alessandře se kvůli tomu něco stalo...

Ztuhl jsem jako socha. „Naposledy se vás ptám,“ řekl jsem tiše. V uších mi hučela krev a skoro přehlušovala moje slova. „*Kde je moje žena?*“

Camilin klid zradilo zachvění. „To skutečně netuším, pane. Jak jsem řekla, přišla jsem z kuchyně a byla pryč. Ale když jsem ji hledala...“ Vyndala něco z kapsy. „Tohle jsem našla na krbové římse.“

V dlani se jí leskl známý diamant. Alessandřin snubní prsten.

Udělal se mi zle od žaludku.

„Chtěla jsem vám to dát do pokoje,“ řekla Camila. „Ale vzhledem –“

„Kdy?“

„Asi před půl hodinou.“

Než stačila dokončit větu, popadl jsem prsten a prošel kolem ní k výtahu. Srdce mi zběsile bušilo strachy, panikou a něčím dalším, co jsem nedokázal pojmenovat.

Půl hodiny. Bylo devět a Alessandra mi volala naposledy v osm, takže Camila našla prsten krátce potom, co odešla. Nemůže být daleko.

Sevřel jsem dlaň kolem diamantu. Ten prsten by si nesundala, ledaže –

Ne. Zuřila, právem, ale já ji najdu, vysvětlím jí to a všechno bude zase jako dřív. Alessandra je ten nejchápavější člověk, jakého znám. Odpustí mi.

Diamant se mi bolestivě zarýval do dlaně.

Všechno bude v pořádku. Musí. Nic jiného jsem si nedokázal představit.

KAPITOLA 5

Alessandra

Místo toho, abych šla k některé z kamarádek, jsem se ubytovala v hotelu a zaplatila za pokoj na týden v hotovosti. Nechtěla jsem, aby Dominic přes moji kreditku vysledoval, kde jsem. Naštěstí jsem měla vlastní peníze z Floria Designs, a když se firmě začalo dařit, prozíravě jsem si doma schovala rezervu pro případ nouze. Na hotel a na živobytí, než vymyslím co dál, to stačilo.

Bylo zbabělé, že jsem odešla bez jediného slova? Asi ano. Ale potřebovala jsem strávit nějaký čas o samotě, abych si všechno promyslela, proto jsem se hned neozvala ani kamarádkám.

Po odchodu z bytu jsem vypnula telefon a nechala ho tak, zatímco jsem si vybalovala, osprchovala se a snažila se nemyslet na posledních pár hodin ani na bodavou bolest v hrudi.

„Dome!“ zasmála jsem se, když Dominic vešel do sprchy a objal mě zezadu kolem pasu. „Měl jsi objednat jídlo na pokoj.“

„Objednal jsem ho.“ Přejel rty přes moje rameno

a nahoru po krku. Navzdory páře, která zahalovala koupelnu, mi na kůži naskočila husí kůže. „Ale rozhodl jsem se, že si dám nejdřív dezert.“

„A co když nesouhlasím?“ škádlila jsem ho. „Třeba chci dodržet tradiční pořadí. Všichni nemůžeme porušovat pravidla.“

„V tom případě...“ Dominicovy rty se dotkly koutku mých rtů. Jednou rukou mi přejel po prsou, zatímco druhou mi pomalu zajel mezi nohy. V břiše se mi rozlila vlna rozkoše a já nedokázala zadržet tiché zasténání. „Tě budu muset nějak přesvědčit, že?“

Zavřela jsem oči a nechala horkou vodu smýt moje slzy. Byli jsme míle a roky vzdálení od našeho prvního víkendového výletu jako pár, ale skoro jsem cítila fantomovou sílu jeho objetí. Dvakrát jsme se ve sprše pomilovali. Když jsme vylezli, jídlo, které přinesla pokojová služba, už bylo studené, ale nám to nevadilo. Snědli jsme ho, jako by bylo čerstvě uvažené.

Zůstala jsem ve sprše déle, než bych měla, ale voda, teplo a emoce z večera se spojily, aby mě stáhly pod hladinu. Jakmile se moje hlava dotkla polštáře, usnula jsem.

Když jsem se ráno probudila a konečně zapnula telefon, měla jsem desítky zpráv, zmeškaných hovorů a vzkazů od holek a Dominica. Musel jim volat, když dorazil domů a zjistil, že jsem pryč.

Poslala jsem krátkou zprávu do skupinového chatu, abych kamarádky ujistila, že jsem v pořádku a všechno jim povím později. Pak jsem se zhluboka nadechla a poslechla si Dominicovy hlasovky.

Srdce se mi okamžitě sevřelo, jakmile jsem zaslechla jeho hlas, který zněl v každé zprávě čím dál vyplašeněji.

Dominic: Kde jsi?

Dominic: Áli, tohle není vtipné.

Dominic: Promiň, že jsem zmeškal ten let. V práci se objevilo něco naléhavého a musel jsem to vyřídit. Zbytek výletu ještě stihneme.

Dominic: Do háje, Alessandro. Chápu, že se zlobíš, ale dej mi alespoň vědět, že jsi v pořádku. Nemůžu – do prdele.

Záplava nadávek se mísila s nezaměnitelným zvukem dešťových kapek dopadajících na beton. Podle časového údaje byla zpráva z 3:29 ráno. Co sakra dělal tak pozdě venku?

Hledal tě.

Tu myšlenku jsem zapudila stejně rychle, jako se objevila. Zčásti proto, že jsem nevěřila, že by tenhle nový Dominic něco takového udělal, a zčásti proto, že bylo moc bolestivé myslet na to, že by to udělal.

Poslední zpráva od něj byla z doby před dvěma hodinami v 6:23 ráno.

Dominic: Zavolej mi. Prosím.

Tíha na mojí hrudi začala být nesnesitelná. Nebyla jsem připravená se s ním setkat, ale spánek rozptýlil mlhu emocí z předchozí noci a zoufalství v jeho hlase nahlodalo můj slib sama sobě, že se mu budu vyhýbat, dokud nevymyslím co dál. Ale bude lepší se s ním sejít a strhnout náplast než se nechat hryzat nejistotou.

„Hotel Violet.“ Když přijal hovor, nedala jsem mu šanci promluvit. „Lower East Side.“

Ukončila jsem telefonát a žaludek se mi svíral nervozitou. Včera večer jsem nejedla, ale při pomýšlení na jídlo se mi žaludek zvedal ještě víc. Přesto jsem

do sebe vpravila trochu oříšků z minibaru. Budu potřebovat energii. Jestli je Dominic v něčem dobrý, pak v přesvědčování lidí, aby udělali, co chce.

Už jsem o svém rozhodnutí začala pochybovat. V jasném denním světle mi prsteníček připadal neuvěřitelně prázdný a to, že jsem se rozhodla odejít, mi připadalo strašně unáhlené. Měla jsem počkat a promluvit si s Dominicem, než jsem odešla? Co když –

Někdo zaklepal na dveře.

Žaludek se mi znovu sevřel. Náhle jsem litovala, že jsem mu prozradila, kde jsem, ale už bylo pozdě.

Je to jako strhnout si náplast. Prostě to udělej.

Ale ani sebelepší vnitřní povzbuzování mě nemohlo připravit na to, co spatřím, až otevřu.

„Proboha,“ vylétlo ze mě, než jsem se stihla zarazit.

Dominic vypadal příšerně. Rozcuchané vlasy, pomáčkaná košile, pod očima fialové kruhy vyčerpání. Oblečení se mu lepilo na tělo a jeho obvykle čistoskvoucí boty vypadaly, jako by prošly překážkovým během na desítky kilometrů.

„Co –“ Ani jsem nestihla dořít otázku. Chytil mě za ruce a přelétl mě pohledem.

„Jsi v pořádku.“ Úleva zmírnila jeho zdrsňelý hlas. Zněl, jako by se zotavoval z nějaké strašné chřipky nebo jako by celou noc křičel.

„Jsem v pořádku.“ *Fyzicky.* „Proč jsi celý promočený?“

Tekla z něj voda. Přesto jsem ho vtáhla dovnitř a zavřela za námi. V hotelu bylo ticho, ale nechtěla jsem riskovat, že nás někdo uvidí nebo uslyší. Manhattan byl malý a manhattanská smetánka ještě menší.

„Zastihl mě déšť.“ Dominic přelétl očima po pokoji a zastavil je na mém otevřeném kufru. „A ve čtyři ráno je těžké vidět louže.“

„Proč jsi sakra bloudil po Manhattanu ve čtyři ráno?“

Stočil nevěřící pohled zpátky ke mně. „Přišel jsem z práce a zjistil, že je moje žena pryč a její snubní prsten má v kapse naše hospodyně. Nezvedá mi mobil a žádná z jejích kamarádek nemá poněti, kde je. Myslel jsem, že –“ Zhluboka se nadechl a dlouze, kontrolovaně vydechl. „Prošel jsem všechna místa, na která obvykle chodíš, ale v tuhle hodinu bylo pochopitelně všude zavřeno. Tak jsem nechal ochranku prohledat město, zatímco já jsem se vydal do tvé oblíbené čtvrti. Kdyby náhodou. Nevěděl jsem...“

Zadržela jsem dech, když jsem si představila, jak Dominic bloudí v dešti ulicemi a hledá mě. Bylo to tak nepodobné tomu rezervovanému, lhostejnému muži, na něhož jsem byla zvyklá, až mi to znělo skoro jako nějaký výmysl, a ne jako pravda.

Ale důkazy jsem měla přímo před očima a to mi v hrudi vyvolalo novou, ochromující vlnu bolesti.

Kéž by měl takovou péči pořádku. Kéž bych nemusela odejít, abych objevila část člověka, do kterého jsem se zamilovala.

„Kdy jsi dorazil domů?“ zeptala jsem se tiše.

Na tvářích se mu objevil nezřetelný ruměnek. „V půl deváté.“

Dvě a půl hodiny po plánovaném odletu. Říkala jsem si, jestli na naše výročí zapomněl, nebo jestli si to pamatoval, ale stejně ho ignoroval. Nedokázala jsem se rozhodnout, co je horší, na tom však nezáleželo. Výsledek byl stejný.

„Nechtěl jsem ten let zmeškat,“ řekl Dominic. „Měl jsem naléhavou záležitost v práci. Zeptej se Caroline. Komise pro cenné papíry...“

„A o to právě jde.“ Moje předchozí starost o něj

zmizela a nahradila ji známá únava. Ne ta, která přijde po probdělé noci, ale taková, která se nahromadí za roky poslouchání stejné omluvy. „Vždycky máš něco naléhavého v práci. Když to není Komise pro cenné papíry, je to burza. Když to není burza, je to nějaký firemní skandál. Ať je to cokoli, vždycky to má přednost. Předě mnou. Před námi.“

Dominic zatnul čelist. „Nemůžu takové věci ignorovat,“ řekl. „Lidé na mě spoléhají. Na mých rozhodnutích závisí *miliardy* dolarů. Moji zaměstnanci a investoři...“

„A co já? Já snad nejsem člověk?“

„Samozřejmě, že ano.“ Zněl zmateně.

„A když jsem spoléhala na to, že přijdeš, jak jsi slíbil?“ Sevřelo se mi hrdlo. „To bylo méně důležité než mnohamiliardová společnost, která se bez tebe pravděpodobně obejde, když si vezmeš *jeden* víkend volno?“

Rozhostilo se mezi námi napjaté ticho a málem nás zadusilo, dokud znovu nepromluvil.

„Vzpomínáš na náš poslední rok na vysoké?“ Dominic se mi zavrtával pohledem do očí. „Mimo školu jsme se skoro neviděli, protože jsem musel mít tři práce, abych pokryl základní životní náklady. Na rande jsme jedli podělané instantní nudle, protože jsem si nemohl dovolit vzít tě do nějaké pěkné restaurace. Bylo to hrozné a slíbil jsem si, že pokud se z toho někdy dostanu, nikdy se v takové situaci znovu neocitnu. *My* se v takové situaci znovu neocitneme. A taky že ne.“

Ukázal mezi nás. „Podívej se na nás. Máme všechno, o čem jsme kdy snili, ale udržíme si to jedině tak, že budu dělat svou práci. Byt, oblečení, šperky. Nic z toho nebude, pokud –“